

Mediterrània

Revista quincenal d'Art i Lletres

10 Cts.

MOLTES MERCÈS

La causa d'haver sospès nostra publicació de una quincena, ha sigut, per a poguer presentar al públic una cosa més perfeccionada.

Això, no vol dir que avans no ho era; si MEDITERRÀNIA era petita de forma, era per la senzilla raó de poderse encuadrar més fàcilment i que'n surtis un volúm mol més còmode que'l que ara farém.

N'obstant doném moltes mercès al públic que malgrat la nostra organització, no gaire definitiva dels primers nombres ha acullit amb mol bon grat la nostra publicació.

Y proposantnos agradar al públic i continuar amb l'idea de no deixar espatllar tan miserablement l'art, com fins adhuc, no més s'han ocupat, alguns de nostres artistes, que no semblen sino, que hagin, perdut en absolut el concepte de l'art; esperém que tots els que aprecien les coses que despertem verdader interès; que fins ara ens han demostrat que eran mols; aculliran com hans, nostre treball, tan sincer, com pulcre.

MEDITERRÀNIA té en projecte ocupar se, ben aviat, dels artistes joves catalans i estrangers, a lo que's refereix a art pictoric i musical, que demostrin una verdadera protesta de no deixar cruxificar nostre art, per la senzilla raó de ferne una cosa indignement comerciant i revolucionaria.

IPOBRE ARTI...

La Natura, si bé que complete, no es sempre completament bella. L'Art, es diem-ne, la bellesa de les coses; l'Art pren la Natura per objecte i subjecte, i enbellint-la, en fa una cosa real, pura, bella i perfecte, fins que't transporta, vers una realitat, una bellesa, tan veritat i perfecte, que te hi troves bé, molt bé.

La veritat, es la Natura, i d'aquesta veritat, n'ha de sortir el dibuix; que farém, copiant, una obra de la Natura; un paisatge, una model, etc., procurant estamparlo, tan perfecte i real, que'l paisatge ho siga i la model també; procurant sempre unir-hi amb tot, la bellesa, car com he dit de la Natura i la Bellesa n'es l'Art.

La moda, solsament, aquet gust, per el que moltes damiseles, que's passeigen per la Rambla i Passeig de Gracia al matí de festa, van incòmodes encarracades, i fins pateixen. Tan sols aquesta moda, l'orgull, que ho es el modernisme, pot completament, sens acertades rahons, destruir per complert l'Art?

Decadentisme, Futurisme, Cubisme i Voluminista... Si no fos que n'anomeno quatre, foren com les filles de la Elena.

Bayros, Anbrey Beardsley; perversos com l'Oscar Wilde, han demostrat i han dibuixat, llur perversitat, decadentisme en llurs obres i llurs dibuixos. D'aquí n'ha surtit una escola modernista, que pot ésser, per desgracia es propaga forsa.

En Marinetti, el de la propaganda de la «Mer... de», si vé busca una cosa que existeix, no l'ha trobada. L'alu-

sinació, el transport per medi del color, el transport del pensament, que'mbruta, ses teles, es forsa vritat i teosoficament fora poderós, i com ja ho es, posible.

Es procura anyadir quelcom de més a l'art, ja no ha d'ésser tan sols la Natura i la Bella; modernament, vul dir, després de la Bohemia de Murger, l'home ha descobert científicament, certes bellesses, veritables, de gran estudi y mèrit; ha trovat, al descobrir o al tornar a descobrir, tot això tan curiós que ja se havia descobert, s'han dit; l'Art no es compler, a l'Art li manca la Ciencia, i heus-aquí com fan art, i de aont ha sortit un tros del modernisme, fins aquí acceptable.

Perque, si una ciencia certa, afirma la veritat que ha d'ésser la clau de un art nou; la realitat afirma la

miracle que's tradueix, perfectament aquest atr.

Tot això, deixant apart, que simplement l'Art, propiament dit (Natura i Bellesa) es vastabe; no es del to desfavorable; i si un art es la veritat teosífica, o el descobriment científic de l'ànima; l'altre no denota res més que la inclinació de nostre sang, vers un perversitat, que sens cap mena d'abús podria ésser útil i fins ho reclamaria la mateixa Natura.

Amb un petit esforç, admeteriem aquestes raons, per formar lo que ni diríem *Art compost*. Ara bé; jo, i qui diu jo qualsevol altre, va a cal sastre i li diu: Fes-me un traje a la moda. El sastre pendrà les mides, i per a tallarlo el dibuixarà, ans, sobre la tela que s'ha-gi elegit. Quina cara hi faria el sastre, si el client li digués: «¡Qué fá desgraciad!, talli-me'l voluminista...» ¿I quina cara hi faria el client al veures dintre un tros de tela, que li sobra roba per les cuixes, per abdós costats, i no li entra pel cos?, o bé, ¿com se arreglaría el sastre, satater, etc... per tallaren un de cubiste?...

Quines raons tenen els senyors que temps enrera fundaren revistes d'art, aont certes planes desdeien tan per compler a lo que ara volen per forsa imposarnos, que fins semblaven cromos, de tan que volia ésser perfeccionat; car sie els cromos tenen el poder d'agradar als nins, que aquí val a dir, també a la gent sens cultura, és perque se semblen massa a la Natura, sens haber descobert encara el verdader medi de bel·leça. Quines raons tenen doncs?... La que costa menys de fer, i agrada més perque dingú ho entén.

Un cop més justificaré les paraules de la (aquesta sí que está ben feta) célebre Raquel Meller, que acertadamen algún saltataulells, com diem vulgarment, vá escriura-li:

«A los cincuenta vuelven a la niñez».

Aquest hi han tornat, eren quelcom, però ara tornen a ésser nins.

T. DE DAFNIS.

ESTUDI per Marian Andreu

veritat de l'altre, o sia, la mateixa natura, més perjudicial, pero més profundizada. Aixís és, que per aquest últim hi veig la perversitat del home en la bellesa. Una dona, es la més poderosa obra d'art; si no fos perque es correcte, bella i elegant, no ho diríem; i aquesta bellesa se uneix amb son ésser, la veiem perversa, enganyadora desde Eva, i com que'ns agrada, perque es bella i es art, i quelcuna ciencia, ens obliga poseirla; es per això que's compleix el miracle de la Naturaleza,

EL ALCAZAR

El sueño de un rey, mejor dicho, el rey mismo, el de León y Castilla; castellano y andaluz cristiano, y moro.

He recorrido la ciudad con la maravilla en el alma y el ensueño en los ojos: con el deslumbramiento de los oros, del místico azul luz de Fray Angélico, y el esmeralda y rubí las luminicas coloraciones de mantos de ángeles y vírgenes, toda la paleta, en fin, de las tablas primitivas policromando con marfil y nácares el florón en blonda del Patio de Muñecas y el de embajadores, el alcázar entero, la sucesión de estancias y pasillos todos labrados y esmaltados profusamente, y con tal portento de filigrana y esmaltería, que da la sensación de dalmáticas petrificadas, de una exótica proce-sión cuajada en piedra para regalo de un soberano sensual, castellano y andaluz, cristiano árabe.

Altas bóvedas y muros, animados de nimio realce con caprichosa esmaltería, evocando la infinita alcagazara encantadora de una estrellada noche de verano.

Tienen, en efecto, la maravilla, el fausto de un exótico cortejo triunfal, y la loca gentileza de diáfano espacio constelado.

Embriagantes obadas perfumadas de jazmín y limón, canturreo ensoñador de fuentes rumorosas, desgranamiento de trinos en la fronda encantada y el sol en la alta bóveda vertiendo a raudales la gloria de sus rayos que centellean cegadores en el oro de los arcos circulares, proyectando batimientos inmortales, misteriosos, de vivienda encantada.

Solo una sombra tiembla en el fondo; la de un naranjo secular del vergel inmediato. El viento sinfoniza alborotando la floresta, sacudiendo dos ramajes en los que oscilan, tiemblan, despréndense y fulguran la pompa de oro del limonar en flor: en los muros las colgaduras de jazmín ondean, las cantatas de las fuentes ensordece y las glorietas y arcos de ciprés, como espectro inmóviles, negrean.

Hay macizos en valles arabescos y laberintos, de recortados y pulcros, unos fapreses entre los cuales estalla la florida anarquía de rosales y dalias y geráneos y se vierten (encumbradas mecadoras) pulcros africanos con racimos de dátiles y merodeos y melodías de ruiseñores y colorines; y el limón y el naranjo despliegan opimas la dorada salpicadura de su gala.

Senderos arenales con cunetas, arcos, túneles y galerías de ciprés y al pronto, un alabastro en la humbría, una baranda y un jarrón, una fuente a ras de tierra de mosaico barroco con arabesco floreado, de tejido ancetral. Pabellón íntimo de galería circular e interior recogido. Una fuente que ruje cual pregón de perra marina, lanzado por un tritón que sopla con los carrillos estallantes en retorcido cuerno de mar... y enseguida otro surtidor de opuesta música: perlado desgranamiento, riente cristalería... Sordo fragor de aguas desbocadas... Un hálito flotante de frescuras en la lozanía del lugar. Soledad y silencio y enseñoreada de éstas la salmodia ensoñadora de las fuentes. Una de éstas ostenta los tazones y por remate, un Neptuno do rado herguído, empuñando el tridente, fulgurando al sol, junto a un gran estanque de aguas claras que reflejan un fresco con escenas marinas de tritones, sirnas y centauros.

Trinos fugaces, quietud y la voz clara de las campanas de la Giralda. Alejamiento, delitoso olvido del mundo, sumidos en la poesía arcaica del real retiro.

Una galería que internándose con golosas frescuras de lagar y sombras de catacumba conduce a una piscina de agua transparente, angosta y larga circulada de galería abovedada con tragaluces, que discretas vedan la vista de sabio, ésta de doña María de Padilla, recogido y velado como una cripta santa.

Yo veo en las sombras y las aguas claras, undirse y bracear con paganas gentilezas, la carne nacar del desnudo de doña María de Padilla, rodeada de esclavas solícitas asomadas a la galería y atibada por el amante regio, arrimado a un rincón en tinieblas...

Bien aventurados aquellos que asimismo trocaron la madriguera de la conciencia en cripta santa con púdicos tragaluces y una piscina de aguas claras y la sultana que las surge con las esclavas que la sirven, sean éstas y aquélla las siete virtudes o los siete pecados capitales. Bajar al subterráneo y no tropezar con tenebrosidad de vívoras: que éstas por nuestro poderío se oculten en el encanto de la Eva, en sombras de cripta y que al exterior nos aguarden salmodias de agua, gala de naranjos, trinos y efluvios de jazmín y nardos, como a este rey sensual de León y Castilla, castellano y andaluz, cristiano y árabe.

SALVADOR LARRAGA.

La balada dels sants reis

*Els tres reis van de camí
caminant per plans i serres,
caminant de dia i nit,
caminant, caminant sempre.*

*Per tot allà ont van passant
fan la pregunta mateixa:
«¿No'ns dirian si es aquí
que ha parit una donzella?»*

*Tothom s'els queda mirant
amb un pam de boca oberta:
«¿Donzella que va de part?...
¿No es aquesta la primera!...*

*—La donzella que busquem
es donzella tan excelsa
que ha parit un Redemptor
que la Pau porta a la terra.*

*—Redemptor... no n'hem vist cap,
Conquistadors... a dotzenes;
de Pau... si hem sentit parlar,
pero no més veyem guerrers.»*

*Y els tres Reis passen de llarch
brandant el cap amb tristesa.
caminant de dia i nit,
caminant... caminant sempre...*

APELES MESTRES.

PRELUDIO FLOREAL

I

He tomado en mis manos un ramo oloroso y fresco, abarcando en un segundo, toda la poesía del perfumado homenaje...

Las violetas oscuras tienen un contacto suave, satinado dulcísimo y glacial, que es un raro deleite de

Alguafort per Rassenfossen

los dedos, una dulce caricia de los labios; como un beso extraño y puro que completa el batir de mis pestañas. Flores que traen fragancia, ingenuidad, rumores perdidos de los campos, notas del ruiseñor y cadencias de los ríos y las ramas; rocío matutino en la corola y una sonrisa de gaya primavera. Menuda violeta cuyo aroma trae recuerdos que esconden fantasmas e ilusiones. ¿Dime si tu caricia mórbida es alma o esencia? Ramos de violetas, bellos y tristes... como las almas!

II

Y tu manojo de «Farigola» que trasciendes sin color en frescura; dime ¿por qué tienes tradición tan severa y una mística leyenda de crucifixión? Eres toda gris y como un sarmiento seda; con desaliño de planta silvestre, de flor parasitaria; con madurez caduca y espectral... Más que de la sierra, parece que te arrancaron del viejo muro de un claustro abandonado!... pero yo no desdeño tu trineo vicioso, tu florecilla menuda, marchita; violada... como los párpados insomnes... Toda tú perteneces al Jueves solemne del reposo; día de multitudes orantes; de ciudad silenciosa como una basílica; de nubes de incienso, preces y carracas, en que arde la cera como el incruento holocausto...

Las pálidas frentes se inclinan sobre ti; en penumbras y veladuras te huellos los pasos de la multitud y las mujeres con negras galas, en nimbos de encaje español, parecen ungidas para un sacrificio postrero. Sube a nuestro rostro, humilde matojo de las montañas levantinas y que tu perfume rural, esconda la tragedia hipócrita de nuestra soberbia y de nuestro hastío ciudadano.

III

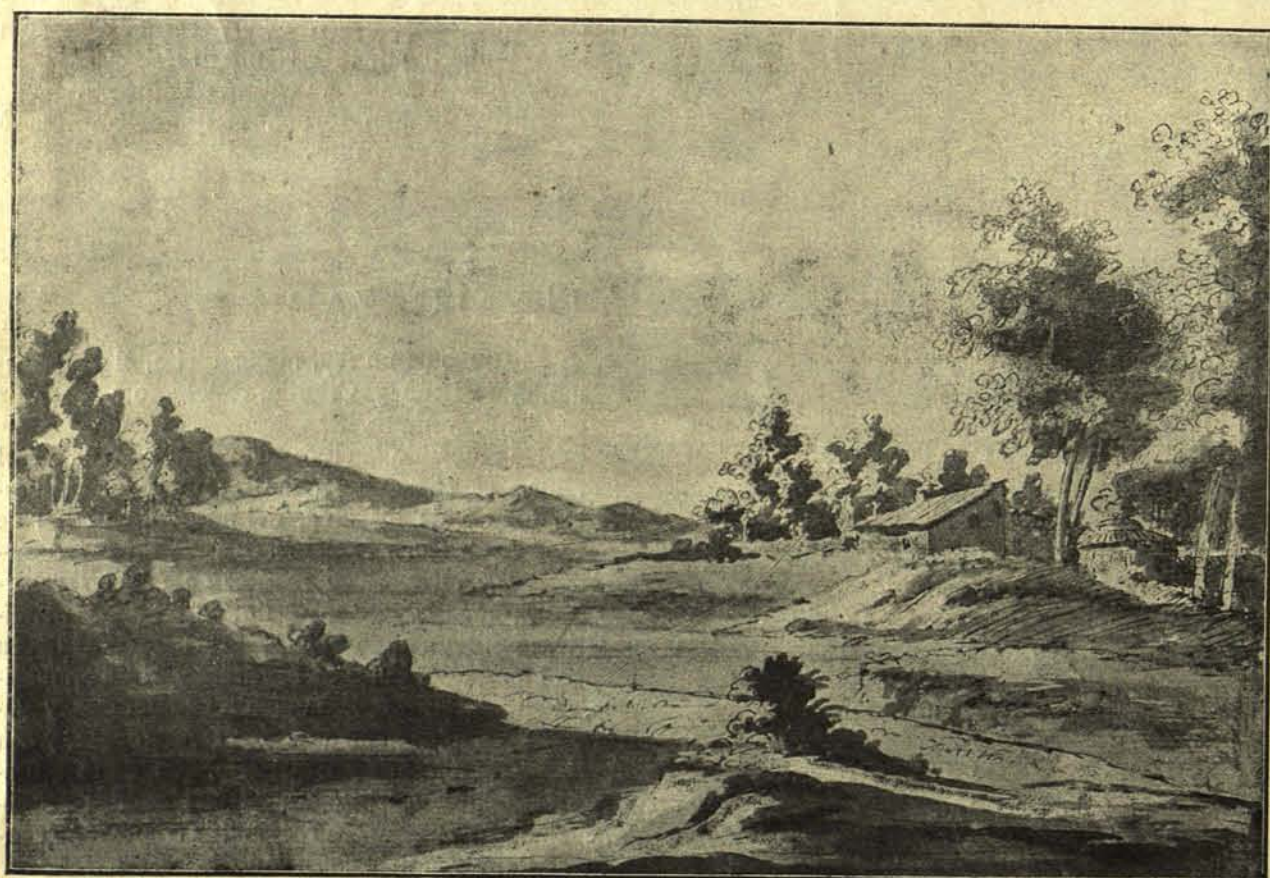
¡Hosanna!!!

Se aclaró la bauma de marzo; se escuchan balidos de recentales; ya está aquí la Primavera.

Hay un alborozo juvenil en el aire, en el cielo y en el Mediterráneo; ya Cristo Jesús ha resucitado.

Aún cimbrean los bosques de palmera cortada y amarilla y en las manos infantiles perdura un gesto victorioso del ¡Obriu que volem entrar! Apenas bendito el óleo, el agua y el fuego, apuntó la primera retama en las cumbres vecinas y la radiante juventud de la naturaleza, rompió en un acorde espléndido.

Violetas del ensueño; tomilleras de melancolía; retamas de oro de sol y de júbilo; sois un símbolo. Vais del Hosanna al Solemne ¡Aleluya! Os veo humanas, místicas y divinamente paganas también; latinas y griegas; siempre nuestras y al fin ¡Mediterráneas! ¡Aleluya! ¡Aleluya!

Paissatje per. M.F.

CONDESA del CASTELLÁ

Jacopo de Lentino

(Ségle XIII)

Es amor un desig: del cor ens vé,
per la molta abundor del gaudiment.
Si l'amor el fan neixe els ulls, primé,
després el cor li dona nodriment.
L'home amador qualche vegada el té
sense que esmenti l'enamorament,
pero l'amor que pren amb mes dalé
de l'esguardar dels ulls te naixement.
De tota cosa en fan coneixedó
al cor els ulls, la bona; la malvada,
de com nascuda fou naturalment,
I el cor que concebia tot aco,
ho imagina, aquell desig li agrada,
i regna aquest amor entre la gent.

Traducció de l'Italia per
ALEXANDRE PLANA

NOTES CASSADES AL VOL

L'escrutini, el valanç de les Lletres a Tina, ens interessa tan poc, com les mateixes lletres de les que encar no ens hem enterat, car no ens preocupen gens.

Ens extranya mol que l'Eugeni de Ors (Xenius) nostre col·laborador, haigi vist amb nosatres un vot, en favor o en contre.

En quan á en Pellissier ó Pellicer Pecuchet, aquest catalá renegat, com mol bé diu un redactor nostre, en la protesta que aiat publicarem; al veure les quantilles que va publicar al «Ressoullion» ens informarem de qui era i la resposta unanime fou:

—Un poca solta!... —menys la de un castellá que re-forsant-lo de poca va dir: —«Sin sustancia».

Per acabar per complert amb l'art; fins el teatre va dequeient a passos agigantats.

En Montero, s'en va anar tan sobtadament de Nove-tats, porque es tenia de contratar una companyia «Artística».

La primera «obra d'art» ha d'esser Plástic-Films, que tot hom fa temps que l'espera.

Y lo que esperarán!; una paret de l'escenari ha anat a terra, fer posar en escena una locomotora aont pot cobrir tota la companyia; per fer aquesta locomotora nesesitaven al menys dos mesos i el teatre vuit, perque pugui cabrai.

Una revista, aont hi surt, un carril, un auto, lleons,

tigres, trenta mil besties i bestieses. Un truc de Paris, un altre de Londres, un altre de qui sab aont, un xic, mol disminut, l'enguiny per part «d'abdós autos», i amb la música de un acreditat mestre que vol desacreditarse i salau; heus-aquí una revista i una companyia d'art.

En Montero, no deu ésser tan artista inductablement, pero amb una sala enguixada, per medi de son enguiny literari ha fet triomfar 10 revistes, i no ha nesesitat fer locomotores i tirar parets a terra, ni fer parlar á les besties.

—«En prou feines que se fé parlar á les persones.»—Hem deia l'altre dia.

Aquesta temporada veurém el drama espe-luznante den Zorrilla, D Juan Tenorio, amb música del mestre Amadeu Vives.

En Montero, tornarà á l'escenari que hi conquistá sos primers llaurérs, al del Teatre Nou.

Que tinga com temps enrera, mes sort «i no sia tan artista.»

Al Saló Parés hi ha l'exposició den MIR, de la que'ns ocuparém el nombre vinent, i que's digne d'elogia.

A can Esteve i Cia. hi ha la den S. Bürrmann.

El dia 17 de'l corrent en Alexandre de Riquer, exposará a can Parés.

TRIEU I REMENEU

— En López Pico i Cia., publicarán, amb en Xenius Cambó, etc... una nova revista.

— El dia 10 surtirá un altre revista pels aliats, «Iberia», que promet ésser quelcom de bó.

— Un altre de la mateixa indola, pero de «llamos y truenos», sortirá aiat.

— El sélebre «redactor» que ho era del periodic infantil Els Follets i que se ocupave de la seccio «Enguiny Universal» fundará, ara que tot se li pot dir art, una revista d'art, titulada «Estudi» que es aont millor podrie anar.

—«Mediterrània», s'ocupará en el nombre proper, de l'exposició que l'Anglada inagurarà en la sala de la Reina Regent del Palau de Bellas Arts.

També s'ocupará dels deixeples del Conservatori del Liceu, que fins avuy demostren, un verdader pervindre musical.

XUTIS.

INFORMACIÓ

EXPOSICIÓ

§ § § ARTS Y ARTISTES § § §

En Colom, ha demostrat, ésser franca persona i que sab sorprendre la natura i enses paisatjes te hi troves.

En Canals, no es preocupa, perden el temps amb rareses, sino que persegueix constantement la veritat. En aquesta exposició hi té dos retrats, de bon gust; tan sols té la falta de fer els ulls un xic massa grossos i que semblin postisos.

En Bayreda, massa disfumat. L'art den Bayreda, es per el públic escás, tan escás con falsa i contracturada es l'obra llur.

Lo den Carles son ensaigs, o intensions, sens resoldre rés, sens admósfera ni vida. Es cert, que amb el truc den Carles es podrien fer quelcom que estés un xic bé, sino hi faltés la base funda-mental, que recareix a tot artista, i si es fixés més del natural. Llurs produccions, volen ésser notes genials i franques, pero rés d'aixó tenen. El marcat amb el nombre 32.....

¡Perqué tan tapig per fer un nin de 3 centímetres!

ESTRIUS.

Dibuix per J. Llimona

MÚSICA

§ § § «SALA MOZART» § § §

Un notable concert, es celebrá el dia 27 de març en la elegant sala del carrer de la Canuda, a carrer del tan celebrat «Trío Barcelona»—Vives-Perelló—Marés. Heus aquí, els tres noms gloriosos que tan sols al pronunciarlos, són ritmes, gracioses sonoritas fivants, sumniadors melancolies.

No cada hu en particular—encar que sigan notabilíssims artistes—sino que aquest terceto: Vives-Perelló—Marés, forman una unitat artística que deleitá als devots de la música que's reuniren la nit del dissapte a la «Sala Mozart».

El trío en dó menor de Beethoven, tan conegut pero sempre gran i deliciós; fou admirablement executat. La gran serenitat i la exquisita gracia del gran mestre, optingeren en el «Trío Barcelona» una intachable representació, i no menys ireprochable fou la que optingeren l'apasionat Trío en sol menor, de Schumann, i el terrible (no hi cap altre calificatiu, que siga millor), Trío en si major, de Brahms.

Heus aquí els tres noms gloriosos Vives-Perelló—Marés, la trinitat, elegant i perfecta de la música.

ABER.

TEATRES

Cran Teatre del Liceu

Cada nit se veu favorecut el primer dels nostres teatres on la Companyia Caramba ha donat certa novetat amb l'esa treno, fent que'l public correspongui a l'encertade empres de don Juan Mestres. «El Duca Casimiro», farsa lírica, agrada de veres fent la senyoreta Sillag les delicies del auditori. També «Malbruk» fou un exit pel senyor del Vila veritable artista. L'opereta «Branchino de Parigi» no agradá gaire, malgrat presentarla esplendidament i no fent decaure les escenes de conjunt, sobretot el primer acte, El Mestre Belleya se veu obligat a sortir en totes les obres en el palco esceníc a rebre les entusiastes ovacions que se li tributen merescudament «Finalment Soli» ha obtingut un nou exit, merces a l'Ivanisi i en Pasquini Mestre Sixes.

La Maria Barrientos no vá poguer debutar en la temporada de primavera que estava anunciada pel dia 10; mes ho feu ahir amb l'obra que estava anunciada «Lakmé».

Teatre Espanyol

«Clara Campia» es un passa temps apropiat per a llui

Dibuix per «Rasesnfonen».

les seves facultats vodevilesques, la ramosa Jordi, essent molt aplaudidíssima cada nit, junt amb el director senyor Nolla i demés artistes que integren l'elenc d'aquest favoregut teatre.

Comic

Favorescut se veu aquest teatre, aont hi actua la companyia comandada per els excel·lents artistes Santpere i Bozzo, i la ramosa Meyer. L'obra «Els amics de la dona» que es un pas aont fan les delícies de l'auditori tots els artistes, sabent-se molt bé 'ls papers i no fent decaure les situacions còmiques i trucs escènics. El públic riu... i el públic que riu... senyal que està satisfet. «La primera i a les fosques» fa riure de bo a bo.

El dissapte passat, en Santpere, estrenà el graciós vaudevill «Maniobras de nit» del que'ns ocuparem el nombre vinent.

L' Elena Jordi, la reina del vaudevill i de la picardia, posca en escena el vaudevill de gran èxit «La Presidenta».

Auditorium

La popular revista «El Teatre Català» organitza pel dia 8, la inauguració del «Cicle historic de la comedia catalana» començant amb «La Dida» den F. S. Pitarra i «El virollet de sant Guim» den S. Vidal i Valenciano.

Sabem que's prepara, ésser un exit inmens, que justifica que 'l Teatre Català no està mort.

Hermenegild Goula
en Els tres toms

Pel dia 15, s' anuncia «La Pubilla del Vallés», den J. M. Arnau i «Malvasia de Sitjes» den F. de Sales Vidal.
En aquesta festa podrém tornar a veure el magnific treball del nostre actor H. Goula.

SPORTS

De la cosca

El partit San Sebastián.—Barcelona,
primer partit, divendres dia 19

Amb dia nuvolós, i amb l'aspecte d'un camp de Londres, tingué lloc el primer partit entre el Barcelona i'l San Sebastián. S'aliniaren els equips en la forma segent: San Sebastián; Eizaguirre, Arzac, Arrate, Leturia, Machimbarrena, Echart, Sena (G.), Arrillaga, Sena (A.), Sydlar i Zabala.

Barcelona: Brú, Tudó, Barba, Torralva, Masana, Greenvell, Tarré, Segarra, Alcántara i Peris.
El partit acabà amb el resultat de 3 goals a 2 a favor del San Sebastián, encar qu'el Barcelona podia optar un resultat ben diferent a no ésser per la falta de tàctica dels nostres delanters. Ab tot i aixó no's poden negar les excelentes condicions dels nostres jugadors' especialment la línia de mitjos, distingintse entre'ls en Torralva que fou l'heroe de la tarde; els nostres goals foren fets tots dos per l'Alcántara el primer d'un freekick, tret per en Torralva i aprofitat per dit delanter i el segon d'un fort schout del matei.

Els defenses Tudó i Barba 's portaren be, Brú també be fen algunes boniques jogades, pro's deí á entrar un goal que podia molt ben passar.

Dels jugadors del S. Sebastián s' pot dir que tenen un bonic joc, especialment els delanters, distingintse entr'ells els dos Sena, Arrillaga especialment Sydlar.

Dels mitjos el millor Leturia, y dels defenses Arrate que jugà colosalment, Eizaguirre molt be.

Els goals foren fets un per Sydlar i els altres dos pe'ls germans Sena.

Actuà de referée el Sr. Gibert.

Segon partit, Diumenge dia 21.

Deu minuts mes tart de l'hora anunciada i actuant de referée l'Oscar Martí, s'alinearen els equips en la forma segent:

S. Sebastián; Eizaguirre, Arzac, Arrate, Leturia, Machimbarrena, Casal, Sena (G.), Arrillaga, Sena (A.), Sydlar i Echart.

Barcelona: Brú, Tudó, Barba, Torralva, Masana, Greenvell, Tarré, Segarra, Bau, Alcántara, Peris.

A la primera part dominà el Barcelona que verdadera-ment 's pot dir que sitià la porta contraria, no valguent-li la brillant defensa d'Eizaguirre ni la del fenomenal Arrate, que jugà colosalment per evitar que pasessin els dos goals que decidiren la victoria del Barcelona.

Els dos goals foren fets, el primer quan Peris picà el quint corner, dels sis que's tiraren contra el S. Sebastián, molt ben tirat i ben arreplegat amb el cap per en Greenvell que entrà goal. (Grans aplaudiments.)

El segon goal fou de lo millor que s'ha vist durant la temporada.

Greenvell, amb una bonica arrencada, passant la línia dels migos, passa la pilota a Peris que la passa a Segarra qui d'un fort cop de cap entra'l segon goal. Poc després acaba la primera part.

A la segona part no dominaren ni uns ni altres encar que jugant amb grans anims els blanc-blaus esforçantse per poder aconseguir sino la victoria al menys l'empat, pero resultant els seus esforços inútils.

'S suspengué per un moment el partit per haberse agut de retirar en Barba qu'havia rebut un cop fort de pilota, posant-se al seu lloc en Ferré y posantse en Baonza a la línia dels delanters, tornant en Barba a la poca estona éssent aplaudit merescudament.

La final de la «Copa Valenti» la guanyà
'l Barcelona

Així acabà el partit ab el resultat de 2 goals a 0 a favor del Barcelona.

'S distingiren pe'l S. Sebastián, Arrate, qui jugà colosalment, Eizaguirre, Sydlar i Machimbarrena; i pe'l Barcelona, Greenvell, Torralva, Masana, Peris, Alcántara, Segarra en fi tots es portaran admirablement cada un pe'l seu cantó.

El referée bé.

Els equips que jugaren la final de la copa Valenti foren el Centre Sports de Sabadell i'l Barcelona.

Durant la primera part no's pot dir que dominessin uns ni altres, després d'un goal pe'l Barcelona protestaren els del Sabadell no siguen atesos per el referée, intentant el Sabadell retirar-se del camp invadintlo el públic i suspent-se'l match, continuantse després el partit i acabant la primera part poc rato després.

A la segona part va dominar el Sabadell encar que no entrant cap goal, i acabant el partit ab el resultat de 2 goals a 0 a favor del Barcelona.

El Barcelona estava format per: Aramburu, Tudó, Barba, Costa, Sans, Ponsá, Ferré, Viñals, Castells, Alcántara i Hormen.

Festival al Tibidabo

El dia 25 de Març es celebrà al Tibidabo el XXV aniversari de la fundació de la Real Societat Colombófila de Catalunya.

Començà la festa amb las carreras «rally-papers», reservada als «boy-scouts», s'en vencedor en la primera categoria Deu, del Marco Polo i a la segona categoria Rocafort; a continuació 's celebrà 'l «Cros Country» organitzat pe'l Sindicat de Periodistes Deportius, sortint vintiquatre corredors y resultant guanyadors: primer, A. García; segon, J. Mestres; tercer, J. Erra; quart, L. Serre; quint, L. Alcalde; sisé, D. Devesa; seté, A. Vila; vuité, L. Planell.

Mes dos mil coloms misaters foren llençats a l'espai pels «boy-scouts» poc abans de l'hora de dinar, resultant un imponent espectacle.

A la una 's celebrà el banquet conmemoratiu.

Per la tarda tingué lloc el concurs de tir resultant guanyadors els següents senyors i senyoretes.

Senyoretes: primera, Clotilde Castells, 90 punts; segona, Mercé Vidal, 88; tercera, Esperanza Aldana, 88; quarta, Leonor Prevosti, 83.

Senyors: primer, Mariano Torrens, 97 punts; segon, Ricart Brovvn, 95; tercer, Ricart Castells, 94; quart, Juli Castells, 94; quint, Matias Guase, 93; sisé, Angel Sales, 92.

Tip. Sangés y C.—Balmes, 71.—Barcelona

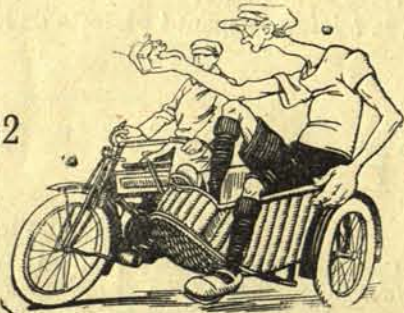
MOSAICS E F ESCOFET & C
Paviments Unifas Barcelona Ronda Sant Pere 8

Cicles, patins, jerseis, pilotes de Foot-Bell i tennis
i tota classe d'articles de Sports

SANROMA

TELEFONO 1495

BALMES, 62

BARCELONA

R. i E. F. (dits) NAPOLEÓN

Fotografia d'art, empleant el nou sistema de llum moderna, d'admirable resultat

Rambla Santa Mónica, 15 i 17

BARCELONA

Más

Fotografía d'art

Roselló, 277

BARCELONA

JOIES D'ART

Joan Valentí

Passeig de Gracia, 84

BARCELONA

TALLERES FOTOGRAFADO
GRABADOS AL COBRE Y ZINC EN NEGRO Y COLOR
Para ilustrar libros y revistas de todas clases
Ejecución rápida y perfecta en catálogos industriales
ESPECIALIDAD EN Bicolores y Tricolores
J. Barbany
MALLORCA 186 BARCELONA

MARCOS Y MOLDURAS
BARATISIMOS
ESTEVA Y CIA
P. DE GRACIA, 18

Mediterrània

Revista quincenal

d'Art, Lletres

Música, Teatres i Sports

Suscripció:

5 ptes. l'any—1'50 trimestre—Preu 10 cénta.

Redacció: Carrer de la Freneria, 5

*Repartirà gratis als suscriptors
un llibre magníficament il·lustrat i
enquadrant, ja sia de música,
novela o teatre*